

34 til Nr. 51, begge inklusive, som angaa Vimpfjordslovgivningen, vil jeg kun bemærke, at jeg og flere af Udvalgets Medlemmer have egentlig staaet saaledes paa dette Omraade, som der var fremstillet i den foreløbige Betænkning i Sjor, at man har fundet det allerfornuftigst at hele det Afsnit om Forandring af Vimpfjordslovgivningen udgif, og man har staaet paa det Standpunkt, fordi det siges af Fiskerne derovre fra og Folt, som bo der omkring, at den Lovgivning har gennem lange og mange Tider staaet som et dødt Bogstav, og man finder ikke, at det er heldigt, at en Bestemmelse, som omhandler saa store Dele af vor Fiskerilov, skulle staa som et dødt Bogstav. Smidlertid havde de Medlemmer af Udvalget, hvis Valgkredsgrænse til Vimpfjorden, dog ment, at det var heldigt at bibeholde enkelte Bestemmelser. Derfor ere Vædringsforslagene 35—51 fremkomne. Uden nærmere at indlade mig paa hver enkelt af disse, skal jeg kun sige, at det er Vædringer, som Fiskerne ville hilse med Glæde, idet de indeholde Væmpelser baade paa den ene og paa den anden Maade. Derfor tager jeg ikke i Betænkning at anbefale det høje Ting at vedtage disse Vædringsforslag, der maa betragtes for at være et absolut Fremstribt. Med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 45—47 til § 41 er der at bemærke, at de indeholde baade en Flertals- og en Mindretalsindstilling. Flertallets gaar ud paa, at sidste Stykke af § 41 skal udgaa, medens Mindretallet ønsker nogle Vædringer foretagne i dette Stykke uden at ville have det til helt at udgaa. Hele Udvalget har haft Betænelighed ved at forhøje Mindstemaalene for Rødspætterne saa meget, som det er foreslaaet i Lovforslaget, men kan dog gaa med til nogen Forhøjelse. Flertallet derimod ønsker, at der skal være ens Maalsbestemmelser for hele Vimpfjorden og holder sig til den Vædring, der findes under Nr. 51, idet man mener, at naar en saadan Paragraf kom ind i Loven, kunde man godt have samme Maalsbestemmelser gældende for hele Vimpfjorden. Der er ogsaa andre Grunde end dem, jeg har nævnt, hvorfor man kunde have Anledning til at lade Bestemmelsen om Vimpfjordslovgivningen udgaa. Regeringens forskellige Stader i Vimpfjorden finder man ikke ere særlig heldige, det vilde være ønskeligt, om man kunde komme til en Ophævelse af Regeringens Forrettighed paa dette Omraade. Vædringsforslagene til det følgende Kapitel, Nr. 52—63, angaa Vedtægterne, de ere fremkomne for, om jeg saa maa sige, at gøre disse Vedtægter mere kaalelige for Fiskerbefolkningen, end de have

været under den nuværende Lovgivning. Den har paa sine Steder — jeg havde nær sagt — været helt utaalelig, idet Administrationen og særlig Kontrollørerne have haft en Masi for, ja næsten sat en Være i at staffe saa mange Vedtægter som muligt i det dem overdragne Distrikt. Det har desforuden, som mig bekendt, en enkelt Gang hændet, at Formanden for en Kommunalbestyrelse har fremstillet det for Fiskerne saaledes, at naar de fik en Vedtægt, kunde de forbyde fremmede Fiskere at komme og fiske paa deres Blads, hvorved de vilde faa et Monopol til at fiske omkring deres Der eller ved deres Ryst. Fiskerne have, uden at saadant er sket, paa mangfoldige Steder sagt: „Ja, lad os faa en Vedtægt“, og man er da gaaet den i Loven foreskrevne Vej og har nedsat et Udvalg. Naar Udvalget er blevet færdigt med sit Arbejde og har forelagt et Forslag til Vedtægt, er der, som Loven ogsaa foreskriver, sammenkaldt et Møde af Fiskerne; men selv om de nu finde, at Forslaget er udarbejdet paa en saadan Maade, at det vil skade dem betydeligt i Udøvelsen af deres Næring og derfor sige: „Nej, vi ville ingen Vedtægt have“, saa siger Administrationen dog: „Det tage vi ikke noget Hensyn til, der foreligger nu fra Udvalget Forslag til en Vedtægt, og det kan Administrationen ikke ændre eller forandre, men kun give sin Stadsfæstelse eller nægte denne. Man har da set det Særshyn — jeg kender nogle Eksempler derpaa — at trods det, at $\frac{1}{10}$ af de paa Mødet tilstedeværende Fiskere have udtalt sig imod Forslaget og sagt: „Vi ville ikke have denne Vedtægt, vi stemme mod den“, er Vedtægten dog indsendt til Ministeriet og stadfæstet trods hin Protest. Naar den saa er stadfæstet, har man ikke anden Vej til at blive af med den igen end at indgive et Andragende, og i saa Fald er der, i alt Fald indtil den senere Tid, fra Kontrollørernes og Regeringens Side lagt saa mange Hindringer i Vejen, at det næsten har været umuligt at faa Vedtægten affaffet. Jeg omtalte ved 1ste Behandling, og jeg gentager det her, at jeg har været Fiskerne i min Kreds behjælpelig i de 3 sidste Aar med at faa affaffet en Vedtægt; men den er endnu ikke bleven affaffet. Dog haaber jeg, at det snart vil ske, idet den højtærede Minister ved 1ste Behandling udtalte, at det skulde være ham en Fornøjelse at være behjælpelig ved Ordningen af denne Sag. Man har dog ikke vovet at lade Lovforslagets Bestemmelser blive staaende, som de ere foreslaaede af Regeringen, men har stillet disse Vædringer, som gaa ud paa, at naar Flertallet af Fiskerne ønsker det, kunne